

la expediția împotriva turcilor, precizează că Lycostomo aparține « au seigneur de la Vallaquie », fiind situat « en la Vallaquie »¹; garnizoana română va rămâne aici și după ce, în 1448, cetatea intră sub autoritatea lui Iancu de Hunedoara și a Ungariei², pînă la 1465, cînd moldovenii izbutesc din nou s-o ocupe.

Frecvența luptelor pentru Chilia ilustrează și importanța ce i-o acordau cîrmuitoarii Țării Românești, ai Moldovei și chiar ai Ungariei, atît pentru controlul militar, cît și pentru traficul de mărfuri la Dunărea de Jos. Regăsim, de altfel, orașul și în porturile întocmite spre folosul neguțătorilor³. Genovezii, buni cunoscători ai bazinului Mării Negre, cîntărind importanța comercială a diferitelor centre, și-au instalat și la Chilia notarii. Contractele unuia din ei, Antonio de Podenzolo, încheiate între 27 noiembrie 1360 și 12 mai 1361, au fost nu de mult descoperite⁴, iar publicarea lor va aduce, de bună seamă, precizări așteptate cu legitim interes asupra tranzacțiilor efectuate.

Zona deltei constituia totuși un teritoriu greu de apărat pentru voievodul Țării Românești; trebuia găsit un centru tot în porțiunea maritimă a Dunării, dar situat mai spre vest, pentru a primi corăbiile din Marea Neagră. Așa s-a ridicat Brăila. Prima ei mențiune, sub forma « Drinago », corectată de cercetători în « Brillago », o aflăm într-o descriere geografică spaniolă, de pe la 1350⁵. Actul prin care, la 28 iunie 1358, regele Ungariei Ludovic anunță pe brașoveni că sînt liberi să-și transporte mărfurile și « orice alte lucruri » prin ținutul cuprins între vărsarea Ialomiței și a Siretului în Dunăre presupune, implicit, existența, la această dată, a Brăilei și Orașului de Floci, situate, de altfel, chiar la extremitățile zonei astfel delimitate⁶. Un deceniu mai tîrziu, la 20 ianuarie 1368, voievodul Vlaicu întărea acelorași brașoveni negoțul lor de tranzit, purtat *ab antiquis* prin Țara Românească, stabilind pentru portul dunărean un regim de favoare. În timp ce pe toate celelalte drumuri se dădeau două vămi (tricesima), o dată la dus, a doua oară la întors, pentru Brăila plata se făcea o singură dată, la întoarcere în Cîmpulung⁷, ceea ce echivala a impune mărfurile aduse de acolo la jumătate din vama obișnuită. Acest regim de favoare a ajutat, desigur, dezvoltarea orașului, atrăgînd un număr mai mare de neguțători. La 1408, Brăila este un centru al comerțului internațional: aici încarcă liovenii carele cu pește; probabil că tot aici ei găseau piperul adus în Polonia din Țara Românească⁸. La 1413, brașovenii găseau, în mod obișnuit, la Brăila

¹ *Cronica lui Wallerand de Wavrin*, ed. N. Iorga, p. 100—101.

² P. P. Panaitescu, *op. cit.*, p. 105—107.

³ N. Iorga, *Studii istorice asupra Chiliei și Cetății Albe*, p. 47—49, și Hans Schilberger *Reisebuch*, ed. V. Langmantel, p. 111.

⁴ Robert-Henri Bautier, *Notes sur les sources de l'histoire économique médiévale dans les archives italiennes* (suite) în « Ecole Française de Rome. Mélanges d'archéologie et d'Histoire », LX, 1948, Paris, p. 188.

⁵ Intitulată *Libro del Conoscimento*: J. Bromberg, *Toponymical and historical miscellanies on medieval Dobroudja, Bessarabia and Moldo-Wallachia*, în « Byzantion », XII, 1937, p. 469.

⁶ Hurmuzaki-Iorga, *Documente*, XV/1, p. 1; Const. C. Giurescu, *Istoricul hotărîrii dintre Muntenia și Moldova*, București, 1959, nota 142 (în manuscris).

⁷ Hurmuzaki-Iorga, *Documente*, XV/1, p. 1—2 (nr. II); Const. C. Giurescu, *Istoria românilor*, I, ed. V., p. 420; P. P. Panaitescu, *Mircea cel Bătrîn*, București, 1944, p. 95; M. Holban vede în această clauză, o concesiune făcută de voievodul Vlaicu regelui Ungariei, ce formulase prin actul din 1358 amintit mai sus pretenții asupra acestui teritoriu din estul Munteniei: *Contribuții la studiul raporturilor dintre Țara Românească și Ungaria angevină*, în « Studii », XV, nr. 2, p. 338—344.

⁸ Privilegiul dat la 6 octombrie 1408 de voievodul Alexandru cel Bun, negustorilor din Liov: M. Costăchescu, *Documentele moldovenesti înainte de Ștefan cel Mare*, vol. II, Iași, 1932, p. 634—636.